

BİBLİYOGRAFYA:

Gerdîzi, *Zeynû'l-ahbâr*, Tahran 1347 hş., s. 160-162; Nizâmülmülk, *Siyâsetnâme* (trc. Mehmed A. Köymen), Ankara 1982; Hamdullah Müstevfî, *Târîh-i Güzîde* (nşr. Abdülhüseyn-i Nevâî), Tahran 1336-39 hş., s. 381-382, 389-390; Muhammed Nazım, *The Life and Times of Sultan Mahmud of Ghazna*, Cambridge 1931, s. 24-26; C. E. Bosworth, *The Ghaznavids, Their Empire in Afghanistan and Eastern Iran 994-1040*, Edinburg 1963; a.mlf., "The Early Ghaznavids", *CHIr.*, IV, 164-165; a.mlf., *The Medieval History of Iran, Afghanistan and Central Asia*, London 1977, IX, 124; X, 215; XII, 238; XIV, 17; XVIII, 34; a.mlf., "Alptigin", *Elr.*, I, 898; a.mlf. — [Cl. Cahen], "Alp Takin", *El²* (İng.), I, 421; W. Barthold, "Alp Teğîn", *IA*, I, 386; a.mlf., "Bel'amî", *IA*, II, 465-466.

ERDOĞAN MERÇİL

ALPARSLAN

Ebû Şücâ' Muhammed b. Dâvûd
Adudüddeve Burhânî Emîrî'l-mü'mînîn
(ö. 465/1072)

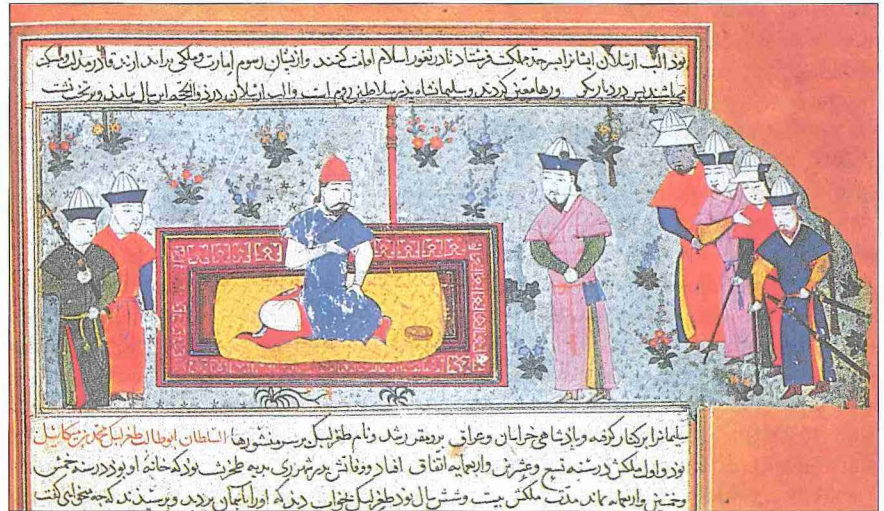
**Büyük Selçuklu Devleti'nin
ikinci hükümdarı
(1064-1072).**

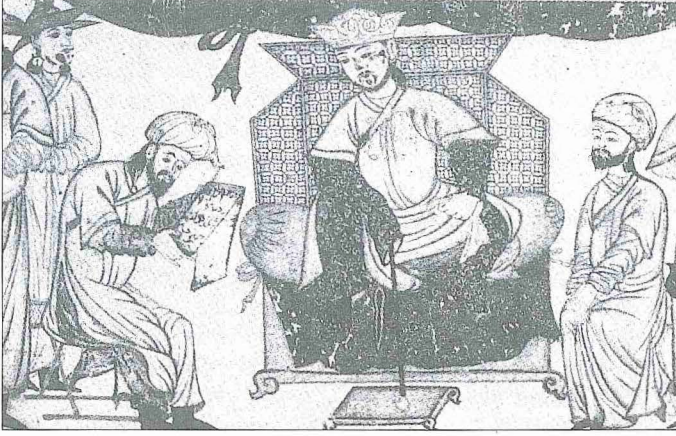
Horasan Meliki Çağrı Bey'in oğludur. Doğum tarihini XII ve XIII. yüzyıl tarihçileri 424 (1032-33), daha sonraki kaynaklar ise 421 (1030) olarak vermektedir. Ancak Ortaçağ İslâm tarihçilerinin en güvenilirli kabul edilen İbnü'l-Esîr, devrinin diğer tarihçileri gibi 424 yılını kaydetmekle birlikte, 420 Muharreminde yapıldığı bilinen Selçuklu-Karahanlı savaşı başlamadan önce Çağrı Bey'e bir oğlu olduğu müjdesinin gelmesi olayını da kaydederek gerçek doğum tarihini 1 Muharrem 420 (20 Ocak 1029) şeklinde vermektedir. Alparslan'ın 435 (1043-44) yılında Gazneliler'in hücumlarını püskürten kuvvetlere kumanda etmiş olması da bu tarihi desteklemektedir. Çünkü doğum yılı 424 kabul edildiğinde Alparslan'ın henüz büyüğe ermemiş on onbir yaşlarında bir çocuk iken ordu kumandanlığına getirilmiş olması gerekir ki bu pek mantıklı değildir.

Henüz küçük yaşta iken, babası Çağrı Bey'in hastalanması üzerine idareyi ele alarak Gazneli taarruzlarını durdurması, yine babasının sağlığında Karahanlılar'a (1049) ve Gazneliler'e karşı (1058) zaferler kazanması, zaten Çağrı Bey'in son yıllarında veliaht sıfatıyla fiilen yönettiği Horasan Selçuklu Devleti'nde ve hatta bütün Selçuklu topraklarında büyük bir itibar kazanmasına yol açmıştı. Bu sebeple Çağrı Bey'in Receb 451'de

(Ağustos 1059) ölümü üzerine Horasan meliki olduğu zaman hânedanın diğer mensupları arasından itiraz eden çıkmamış, ayrıca onun tutum ve davranışlarından ileride Selçuklu sultanlığı için de kuvvetli bir aday olacağı anlaşılmıştı. Nitekim Alparslan, amcası Sultan Tuğrul (Bey) Ramazan 455'te (Eylül 1063) arkasında evlât bırakmadan ölünce, kendi vasiyeti üzerine tahta çıkarılan Süleyman'ın sultanlığını kabul etmemiş ve derhal mücadeleye girişmiştir. Çağrı Bey'in son zevcesinden doğan, dolayısıyla Alparslan'ın kardeşi olan en küçük şehzade Süleyman, annesinin Çağrı Bey'in ölümü üzerine amcasıyla evlenmiş olmasından ötürü Tuğrul Bey'in üvey oğlu durumuna gelmiş ve annesi ile vezir Amîdülmülk'ün gayretleri sonucunda da veliaht tayin edilmişti. Alparslan, Tuğrul Bey'in ölümünden hemen sonra vezir Amîdülmülk tarafından tahta çıkarılan Süleyman'a karşı harekete geçmeye hazırlandığında, ağabeyi Kirman Meliki Kavurd, amcası Mûsâ İnanç Yabgu, Çağrı ve Tuğrul beylerin amcazadeleri olan Selçuk'un torunu Kutalmış da taht üzerinde hak talep ediyorlardı; bunlardan Kutalmış üç yıl önce Tuğrul Bey'e karşı isyan etmişti. Alparslan, önce kendisini emniyete almak için, Tuğrul Bey'in ölümü üzerine isyan eden Huttalan ve Sâgâniyan emîrleri ile Herat'ta bulunan ihtiyar amcası İnanç Yabgu üzerine yürümek zorunda kaldı. Âsi emîrleri itaat altına aldıktan sonra İnanç Yabgu'yu da mağlûp ede-

rek taht üzerindeki hak talebinden vazgeçiren ve onu tekrar eski yerinde bırakan Alparslan, büyük bir ordu ile imparatorluk başkenti Rey'e doğru hareket etti. Ancak onun bu meşguliyetinden dolayı gecikmesi sırasında kendi adına hutbe okutarak sultanlığını ilân eden Kutalmış 50.000 kişilik ordusuyla Rey üzerine yürümüş ve karşısına çıkarılan kuvvetleri bozguna uğratarak vezir Amîdülmülk'ü muhasara altına almıştı. Tahta çıkarılan Süleyman ise sultanlığını kabul etmeyen rakiplerine göre kendi zayıflığını farkederek daha önce Rey'i terk edip Şiraz'a çekilmişti. Kutalmış'ın karşısında uzun süre dayanamayacağını anlayan Amîdülmülk, Alparslan'dan yardım gelmesini isteyerek onun adına hutbe okuttu. Böylece olayların başından beri Alparslan'ı sultan olarak görmek isteyen ordu içindeki pek çok kumandan ve askeri de memnun etmiş oluyordu. Alparslan'ın yaklaşmakta olduğunu haber alan Kutalmış muhasarayı kaldırıp savaşı kabul edebileceği uygun bir yer olan Damgan civarında Milh vadisine geldi ve akarsuların yönünü değiştirerek çevreyi bataklık haline getirdi. Fakat savaş alanında önceden tertibat alması ve ordusunun da daha güçlü olması rağmen, 1063 yılının son günlerinde cereyan ettiği sanılan savaşta mağlûp oldu ve dağılan ordusunu kendi kalesi Girdkûh'a doğru çekmeye çalışırken kayalık bir bölgede atından düşerek öldü. Alparslan'ın hükûmet merkezine girme-

Alparslan'ın bir minyatürü (TSMK, Hazine, nr. 1654, vr. 202^b)

Alparslan'ın
bir başka
minyatürü
(The Library
of University
Edinburg,
Arab, nr. 20)

si üzerine de İsfahan'a kadar ilerlemiş olan Kirman Meliki Kavurd kendi topraklarına geri döndü ve Alparslan adına hutbe okuttu. Alparslan'ın Rey'de tahta çıkmasından ve adına hutbe okutup sikke kestirmesinden sonra saltanatı, Abbâsî Halifesi Kâim-Biemrillâh tarafından da mütat törenlerle tasdik ve ilân edildi (7 Cemâziyelevvel 456 / 27 Nisan 1064).

Alparslan, Rey'e girmesini takip eden iki ay içinde idarî işlerle ve ordunun hazırlıklarıyla meşgul olarak Şubat 1064'te "Rum gazâsı" adı verilen batı seferine çıktı. Alparslan hükümdarlığı süresince devletin batı yönüne daha çok önem vermiş, batıda fetih, doğuda ise genellikle asayiş temin amacıyla harekâtta bulunmuştur. Bunun başlıca sebebi, babası Çağrı Bey'in kırk beş yıl önce Bizans topraklarına yaptığı akınlar sırasında keşfedilen Doğu Anadolu yaylalarının Türkmenler için en uygun yerleşme alanı olarak görülmesidir. Selçuklu Devleti, muntazam teşkilâtı, kuvvetli ordusu ve mükemmel idaresiyle Orta Asya bozkırlarında kendilerini pek emniyette görmeyen ve ayrıca ekonomik sıkıntı içinde bocalayan çeşitli Türk toplulukları için sığınacak ideal bir siyasî kuruluş durumundaydı. Bu sebeple, bir daha dönmemek üzere Selçuklu topraklarına akan ve Türkmen adıyla anılan bu kalabalık kitleler, kısmen Selçuklu şehzadelerinin hizmetine girerek fetihlere katılırlarken kısmen de kendi reislerinin emrinde, hayat tarzlarına uygun iklimlerde yeni yurtlar edinmek için savaşıyorlardı. XI. yüzyılın başlarından beri aralıksız süregelen göçler dolayısıyla Selçuklu ülkesinin hemen her tarafına dağılan ve yer yer sosyal rahatsızlıklara da sebebiyet veren bu Türkmenler'in alışkın oldukları şartlara uygun bir memlekete yerleştirilmeleri gerekiyordu. Bu memleket ise,

bozkırları hatırlatan ve hayvan yetiştirmeye elverişli olan bölgeleriyle Anadolu idi. Hristiyanların elinde bulunan Anadolu'nun fethedilmesi gerektiği hususunda kararlı oldukları anlaşılan Selçuklu devlet adamları, Türkmenler'i Bizans sınırlarına doğru sevk etmeyi devletin resmî iskân siyaseti olarak kabul etmişlerdi. Fakat Urmiye gölü yöresinden Tiflis'in kuzeyine kadar uzanan yerlerde Bizans politikasına hizmet eden birer ileri karakol durumunda bazı küçük prenslikler bulunuyor, Anadolu'ya ulaşmak için önce buralardaki savunmanın kırılması icap ediyordu. Alparslan, çocukları arasında en fazla sevdiği Melikşah ile Horasan'dan getirdiği eski veziri Nizâmülmülk de beraberinde olarak Rey'den Azerbaycan'a hareket etti ve ordusu yolda, sefer halinde bulunan Türkmen reisi Tuğtegin tarafından da takviye edildi. Melikşah ile Nizâmülmülk'ün emrine verilen kuvvetler Aras'ın kuzeyindeki müstahkem yerleri zaptederken Gürcistan'a giren Alparslan'ın kumandasındaki ordu da Kür ırmağının çevirdiği Trialet'e, oradan Kvelis-Kür'e, sonra Şavşat yolundan Taik yöresine ve Gürcü kralının kaçması üzerine de Çıldır gölünün kuzeyindeki Ahılkelek'e kadar ulaşarak pek çok şehir ve kaleyi fethetti. Ahılkelek önlerinde Melikşah-Nizâmülmülk kuvvetleri ile birleşen Alparslan, bu müstahkem şehri 1064 yılı Haziranında ele geçirdi. Bu arada, Ahılkelek'in de düşüğünü gören Lori prensi Kuirike (Georgi) Selçuklular'a tâbi olmayı ve cizye ödemeyi kabul etti. Bundan sonra Alparslan Doğu Anadolu'ya geçerek Bizanslılar'ın elinde bulunan, bölgenin en müstahkem şehri Ani'yi kuşattı. Bir aydan fazla devam eden muhasara ve çok şiddetli çarpışmalar sonunda şehir Selçuklular'ın eline geçti (16 Ağustos 1064). Zap-

tı imkânsız sanılan Ani'nin müslümanlar tarafından fethedilmesi Doğu'da ve Batı'da büyük yankılar uyandırmış, Halife Kâim-Biemrillâh özel elçisiyle gönderdiği mektubunda takdir ve tebriklerini bildirerek Alparslan'a "Ebû'l-feth" lakabını vermiştir. Ani'nin düşmesi üzerine Kars prensi Gagik (Hayik) Alparslan'ı Kars'a davet ederek büyük törenlerle karşıladı ve tâbiyetini sundu.

Alparslan, Kirman Meliki Kavurd'un isyankâr tutum takındığı haberinin gelmesi üzerine Doğu Anadolu'daki harekâtını yarım bırakarak Rey'e döndü ve oradan Hemedan'a geçti (Aralık 1064). Kavurd'un af dilemesiyle sonuçlanan bu olaydan sonra, Horasan melikliği sırasında oturduğu Merv'e giden Alparslan kışı orada geçirerek idarî düzenlemelerle ve hânedan mensuplarının çeşitli bölgelere melik ve emir tayin edilmeleleriyle meşgul oldu.

1065 sonbaharında büyük bir ordu ile Hârizm'e hareket eden Alparslan, Mangışlak taraflarında, İslâmiyet'i kabul etmemiş Türk ve Moğollar ile iş birliği yaparak kervanlara saldıran ve kargaşalık çıkaran Türkmen kabilelerini bozkırlara doğru uzaklaştırdı. Daha sonra Kıpçaklar'ı itaat altına alıp doğuya yöneldi ve Mâverâünnehir'de fetihlerde bulundu. Siriderya kenarındaki Cend şehrinde bulunan atası Selçuk'un mezarını ziyaret etti ve kendisini uzak mesafeden hediyelerle karşılayan Cend hanının topraklarını Melikşah'ın hükmü altında Selçuk-

Malazgirt Zaferi'nin 900. yıl dönümü dolayısıyla Alparslan adına çıkarılan pul ve hâtırâ madalyon

lular'a bağlayarak seferini tamamladı. Alparslan'ın asayışı temin amacıyla başlattığı doğu seferi, Hazar denizinden Taşkent'e kadar bütün toprakların büyük bir kısmı savaşmaya dahi gerek kalmaksızın Selçuklu hâkimiyetine girmesiyle sonuçlanmıştır.

Alparslan'ın Horasan'a döndükten sonra muhteşem bir törenle oğlu Melikşah'ı veliaht tayin etmesi (Temmuz 1066) ve Selçuklu topraklarının tamamında onun adının da hutbelerde okunmasını emretmesi üzerine Kirman Meliki Kavurd 1067 yılı başlarında isyan etti. Kavurd, Kirman'a yürüyen Alparslan'ın öncü kuvvetleri karşısında gönderdiği ordunun dağılması üzerine yine af dilemek zorunda kaldı. Alparslan'ın, ağabeyi Kavurd'u affetmesi, ayrıca kızlarına büyük miktarda çeyizlik vermesi onu iyilikle kendine bağlamaya çalıştığını göstermektedir.

1067 yılını Kavurd ve onun arkasından isyan eden Şiraz Meliki Fazlûye ile uğraşarak geçiren Alparslan, 1068 yılı başlarında ikinci defa Kafkasya üzerine yürüdü. Amacı bu defa bütün Azerbaycan'ı bir daha huzursuzluk kaynağı olmayacak şekilde Selçuklular'a bağlamaktı. Çünkü Kavurd'un daha önceki isyanı ile yarım kalan birinci Kafkas seferinden sonra hemen bütün prensler baş kaldırmış durumda idiler. Beraberinde Nizâmülmülk ve ünlü kumandanlarından Sav Tegin de bulunan Alparslan, Tiflis dahil Kartli, Şirak, Vanand, Nig, Gugark, Arrân ve Gence gibi Azerbaycan'ın çeşitli bölgelerinde hüküm süren küçük prenslikler ile Şeddâdî emirlerini hâkimiyeti altına aldı. Ancak, Alparslan'a bağlılıklarını arzeden ve hatta birkaçı kendi istekleriyle İslâmiyet'i kabul eden bu prenslerin kesin şekilde Selçuklu hâkimiyetine girmeleri, ertesi yıl tekrar bölgeye gönderilen Sav Tegin'in harekâtı ile gerçekleşebilmiştir.

Kafkasya seferi devam ederken Karahanlı Hükümdarı İbrâhim Han'ın ölmesi ve oğulları arasında başlayan taht kavgalarının Selçuklu menfaatlerine hâle verecek duruma gelmesi üzerine Alparslan ülkesine dönmek zorunda kaldı. Ancak, İbrâhim Han'ın ölmeden önce kendi eliyle tahta çıkardığı Şemsülmülk Nasr'ın duruma hâkim olması üzerine müdahale etmekten vazgeçti. Doğuda tehlikeli bir durum kalmaması üzerine dikkatini tekrar batıya çeviren Alparslan Anadolu, Mısır ve Suriye'de ceyreyan eden olaylarla ilgilenmeye başladı.

Alparslan'ın her iki Kafkasya - Doğu Anadolu seferini de yarım bırakmış olmasına rağmen Türkler'in Anadolu'daki ilerlemeleri devam ediyordu. Anadolu'da ilerleyen bu Türkler, Tuğrul Bey zamanından beri Anadolu'ya yöneltilen Türkmen aşiretleri ile Tuğrul Bey'in ölümü üzerine meydana gelen taht kavgaları ve isyanlar sırasında taraftarlarıyla birlikte Alparslan'dan kaçan bazı kumandan ve şehzadelerdi. Birbirinden müstakil hareket eden bu kuvvetler pek çok önemli şehri ele geçirmişler ve Bizans İmparatorluğu için açık bir tehlike oluşturmaya başlamışlardı. Anadolu'nun süratle ellerinden gitmekte olduğunu gören Bizanslılar, 1068 yılında dul imparatoriçe ile evlenmek suretiyle tahta geçen Romanos Diogenes'e kurtarıcı gözüyle bakıyorlardı. Daha önce Balkanlar'da Peçenekler'e karşı kazandığı başarılarla iyi bir kumandan olduğunu ispat eden Romanos Diogenes, 1068 baharında çoğunluğu ücretli askerlerden oluşan bir ordu ile Anadolu seferine çıktı. Ordu iyi teçhiz edilmemiş olmakla birlikte bizzat imparatorun kumandasında bulunduğu için yüksek morale sahipti. Romanos Diogenes, Kayseri-Sivas-Divriği-Malatya-Toroslar üzerinden güneye inip Suriye yolunda stratejik değeri olan Menbic Kalesi'ni fethederek kış ortalarında Bizans'a döndü. İmparator muhteşem törenlerle karşılanmış olmasına rağmen aslında büyük bir başarı elde edememişti. Çünkü Bizans ordusunun önünden çekilen Selçuklu ve Türkmen süvarileri başka yönlerden akınlarına devam etmişler, bu arada Niksar ve Ammûriye (Amorion) gibi önemli kaleleri de ele geçirmişlerdi. Ertesi yıl ikinci Anadolu seferine çıkan Romanos Diogenes Kayseri, Palu, Sivas bölgelerinde harekâta bulundu; buna karşı Türkmen akıncıları da Konya'ya kadar ilerleyip şehri yağmaladılar. 1070 yılında, saraydaki muhalefet sebebiyle üçüncü Anadolu seferine bizzat çıkamayan Romanos Diogenes'in iki ayrı koldan gönderdiği ordu yine önemli bir başarı elde edemeden geri döndüğü gibi arkasından gelen Afşin Bey kumandasındaki akıncılar da Marmara sahillerine kadar ilerlediler. Bu durum karşısında Diogenes, Türk meselesini kökünden halletmek üzere kalabalık ve çok mükemmel teçhiz edilmiş bir ordunun başında, yalnız Anadolu'yu akıncılardan temizlemek değil, İran içlerine yürüyerek Selçuklu başkentini de zaptetmek kararı ile 13 Mart 1071 günü dördüncü seferine çıktı.

Anadolu'da olaylar, kaçınılmaz bir Romanos Diogenes-Alparslan karşılaşmasına doğru tırmanırken Alparslan Suriye ile meşguldü ve Mısır'daki Şîi Fâtımî iktidarını yıkmayı hedef edinmişti. Çünkü Tuğrul Bey zamanından beri Selçuklular'ın kurmaya çalıştığı İslâm dünyasındaki dinî-siyasî birlik, Fâtımîler'in aksî yöndeki çabaları sebebiyle istenen düzeyde gerçekleşmiyordu ve hâlâ İslâm dünyası iki başlı bir görünüm arz ediyor, hutbeler bölgelere göre Sünnî Abbâsî halifesi veya Şîi Fâtımî halifesi adına okunuyordu. Selçuklular, yıllarca Abbâsî halifelerini baskı altında tutan Şîi Büveyhîler'in tahakkümüne son vermişler ve esir alınarak zindana atılan Halife Kâim-Biemrillâh'ı kurtarıp tekrar makamına oturtmuşlardı. 1070 yılında Alparslan, Haremeyn-i şerifeyn'de (Mekke, Medine) tekrar Halife Kâim-Biemrillâh adına hutbe okunmasını sağlamış ve bu sebeple de "Burhânü Emîri'l-mü'minîn" (halifenin delili, halifenin halife olduğunu ispat eden) unvanını almıştı. Bu olaydan sonra, Suriye'nin Selçuklu Devleti'ne geçmesini arzu eden Hamdânî Hükümdarı Nâsırüddeve, Alparslan'dan Fâtımîler'e karşı yardım istedi. Bunu fırsat bilen Alparslan büyük bir ordu ile hareket ederek (Temmuz 1070) Azerbaycan'dan güneybatıya doğru uzanan stratejik yolun başındaki Malazgirt ve Erciş kalelerini zaptedip Meyyâfârikin (Silvan) ve Âmid (Diyarbakır) yöresine indi. Bağlılıklarını bildiren bölge emirlerini huzuruna kabul ettikten sonra Urfa önlerine geldi (Ekim 1070) ve kuşatmasına karşı iki ay direnen Urfa'dan 50.000 dinar haraç alıp bazı Bizans kalelerini de fethettikten sonra Mirdâsiler'in elinde bulunan Halep'e yöneldi. Halep emirinin huzura çıkmayı reddederek kaleye kapanması üzerine şehir muhasara altına alındı. Ancak bir süre sonra emîrin Oğuz elbiseleri giyerek annesiyle birlikte Alparslan'ın önüne gelmesi, affedilmesine ve yerinde bırakılmasına sebep oldu. Bu sırada Alparslan Şam üzerine yürümeyi planlar, ken bir Bizans elçisi gelerek imparatorun Malazgirt ve Ahlat'a karşılık, iki yıl önce fethettiği Menbic'i Selçuklular'a bırakmak istediğini bildirdi. Elçiye olumsuz cevap veren Alparslan, Batı Anadolu'dan Ahlat'a dönen Emîr Afşin'den aldığı ve Anadolu'da ciddi bir Bizans tehlikesi bulunmadığını bildiren rapora güvenerek planında değişiklik yapmadı. Ancak aynı günlerde, Diogenes'in büyük bir ordu ile Anadolu'ya hareket ettiği haberinin gelmesi üzerine, Bizans elçisinin

imparatorun savaş istemediği hissini uyandırmak için oyalama taktiği ile gönderildiği anlaşıldı. Yine de Fâtımiler hakkındaki tasavvurlarından vazgeçmeyen Alparslan ordusunun bir bölümünü Şam'ı fethetmek üzere Suriye'de bırakarak süratle Musul'a doğru hareket etti (6 Nisan 1071). Alparslan'ın önce doğuya, dost topraklara yönelerek ordusundaki yaşlı ve yorgun savaşçıları terhis edip yerlerine zinde kuvvetler alması ve çeşitli savaş hazırlıkları görmesi, Anadolu üzerinde Bizanslılar'la koz paylaşma vaktinin geldiğine inanmış olduğunu göstermektedir. Çünkü Romanos Diogenes'in Anadolu'da ilerlerken topladığı takviye güçlerle 200.000 kişiye varan ordusunun o güne kadar görülmemiş teçhizatı, özellikle muhasara aletlerini de birlikte getirmiş olması, Bizanslılar'ın bütün güçleriyle ve son sözlerini söylemek amacıyla geldiklerini ortaya koyuyordu.

26 Ağustos 1071 Cuma günü Malazgirt ovasında cereyan eden meydan savaş gerçekten son sözün söylendiği bir savaş olmuş, Selçuklular'ın elde ettiği büyük zafer Türkler'e Anadolu kapılarını açarak dünya tarihinin geleceğine tesir etmiştir.

Artuk, Mengüçük, Saltuk, Dânişmend ve diğer Türkmen beylerinin güçleriyle birlikte Bizans kuvvetlerinin ancak dörtte birine ulaştığı tahmin edilen Selçuklu ordusunun bu savaşta büyük başarı elde etmesini, moral gücünün yüksekliğine ve taktik üstünlüğüne bağlamak yerinde olacaktır. Bizans kuvvetleri, aralarında dil, din, ortak gaye gibi birleştirici unsurlar bulunmayan ve daha önce birbirleriyle devamlı surette savaşmakta

olan Frank-Norman, Bulgar, İslav, Peçenek (Kuman), Uz (Oğuz), Gürcü ve Ermeni topluluklarından derlenmişti. Bizans ordusunun pek çoğu ücretli olan bu karışık askerlerden teşekkül etmesine karşılık Selçuklu ordusu yalnız müslüman Türkler'den ibaretti ve bu askerler ücret karşılığı savaşmıyorlardı. Aynı şekilde, Bizans kumandanları arasında da çeşitli fikir ayrılıkları, şahsî kin ve haset duyguları bulunurken Selçuklu kumandanları, Alparslan'ın tahta çıktığı günden beri çevresinde kenetlenmiş olan Sav Tegin, Ay Tegin, Porsuk ve Gevherâ-yin gibi kişilerdi. Bizans ordusunun kütlele yaptığı savaş yapan, manevra kabiliyeti zayıf ağır teçhizatlı birliklerine karşı Türk kuvvetlerinin hemen bütünüyle hafif teçhizatlı, manevra kabiliyeti yüksek süvari kıtalarından meydana gelmiş olması, savaşın seyri ve sonucu üzerinde müesir olmuştur. Üstün güçlerine rağmen Bizanslılar'ın mağlûp olmalarında rol oynayan en önemli âmil ise Alparslan'ın uyguladığı savaş planıdır. Alparslan, Türkler'in tarih boyunca kara ve deniz savaşlarında daima kullandıkları, merkeze yerleştirilen zayıf fakat süratli birliklerin sahte ricatla düşmanın merkez kuvvetlerini peşlerine takıp yan cenahların arasına sokmaları ve âniden geri dönerek çembere almaları taktiğini uygulamış, Bizans kıtalarının kolay manevra yapamamaları da başarıya ulaşmasını çabuklaştırmıştır (geniş bilgi için bk. MALAZGİRT MUHAREBESİ).

İster müslüman ister hristiyan olsun eski tarihçilerin tamamının ittifakla, ancak teferuatta küçük farklılıklarla anlattıkları üzere, Alparslan mağlûp Bizans imparatoruna şeref misafiri muamelesi yapmış, savaş alanında ele geçirilen tahtını kendi tahtının yanına kurdurarak tacını başına bizzat giydirmiştir. İki hükümdar arasında dostluk kurulmuş ve metni bugün mevcut olmayan bir barış antlaşması imzalanmıştır. Ancak Romanos Diogenes'in gıyabında tahttan indirilmesi ve bir süre sonra da hıleyeyle ele geçirilerek gözlerinin oyulup ölümüne sebebiyet verilmesi (4 Ağustos 1072) üzerine bu antlaşma hükümleri uygulanamamıştır.

Bütün celâdet ve haşmetine rağmen son derece duygulu bir insan olan Alparslan, 1072 Eylülü sonunda Türkistan seferine çıkmak üzere iken Romanos Diogenes'in acıklı sonunu öğrenince çok üzülmüş ve barış antlaşmasının artık geçersiz olduğunu ilân ederek Bi-

zans üzerine ordu gönderilmesi emrini vermiş, Artuk Bey kumandasındaki kuvvetler Anadolu'ya girmeye hazırlanırken kendisi de 200.000 kişilik ordusuyla Mâverâünnehir'e hareket etmiştir. Alparslan'ın doğuya yönelmesinin sebebi, Karahanlı Hükümdarı Şemsülmülk Nasr Han'ın Hârizm ve Toharistan melikleri olan oğulları ile devamlı savaş halinde olması ve Selçuklular'dan toprak almaya çalışmasıdır. Alparslan'ın ilk defa bu kadar büyük bir orduyla sefere çıkması, belki bu seferinde Karahanlılar'ı tamamen ortadan kaldırmayı hedef edinmesiyle açıklanabilir. Ancak Alparslan'a yapılan suikastın seferi sonuçsuz bırakması, durumu tersine çevirmiş ve taarruza kalkan Karahanlılar Tirmiz'i fethedip Amuderya'yı geçerek Belh'e kadar gelmişlerdir. Alparslan, önemli bir direnişle karşılaşmadan Karahanlı topraklarında ilerlerken bir süre muhasaraya direndikten sonra teslim olarak huzura kabulünü dileyen Barzam Kalesi kumandanı Yüsuf Hârizmî (Barzemî) tarafından, çizmesine sakladığı küçük bir hançerle vurulmak suretiyle ağır şekilde yaralandı, dört gün sonra da şehid oldu (10 Rebîülevvel 465/24 Kasım 1072). Ölümünden önce çevresindekilerden derhal Melikşah'a biat etmeleri hususunda tekrar söz aldığı, devletin geleceğiyle ilgili çeşitli tavsiyelerde bulunduğu ve bu arada, dul kalacak olan son karısının kardeşi Kirman Meliki Kavurd'la evlendirilmesini, Kirman ve Fars bölgelerinin Kavurd'a bırakılmasını, ancak onun merkeze daha yakın olan Şiraz'da oturtularak sıkı kontrol altında tutulmasını tavsiye ettiği bilinmektedir. Alparslan'ın ileri görüşlülüğünün bir örneğini teşkil eden bu vasiyet, Kavurd'un derhal isyan etmesi üzerine uygulanamamıştır.

Batı Türkleri'nin atası kabul edilen Alparslan, Arap ve Bizans tarihçilerinin ittifakla belirttikleri ve kendisine verilen unvan, künye ve sıfatların da açıkça gösterdiği üzere çok cesur, yiğit (ebû şücâ') ve kudret, azamet sahibi (adudüdevle "devletin pazusu, koruyucusu") bir kişiliğe sahipti. Heybetinin yanında adaleti ile de ün yapmış (es-sultânü'l-âdil), ağabeyi Kavurd'a ve Romanos Diogenes'e yaptığı muamelelerden de anlaşıldığı gibi affedici ve müsamaha sahibi olduğunu defalarca ispatlamıştı. Çok dindardı ve dinî hükümlerin tam sadakatla uygulayıcısı olarak tanınıyordu. Onun bu cephesi, halk arasında velî derecesine yükseltilmesine ve şahsına pek çok ke-

Alparslan adına 1058'de Herat'ta bastırılan sikke (Kâbil Müzesi)

rametler isnat edilmesine sebep olmuştur. Sarayında, günde elli koyun kesilen bir imaret bulunduğu ve ayrıca adları listeler halinde tanzim edilen fakirlere harçlık dağıtıldığı eski tarihlerde kayıtlıdır. İslâmiyet'in henüz girmediği ülkelerde fethettiği her şehre derhal bir cami yaptırdığı, askerî faaliyetlerinden dolayı yeterince fırsat bulamadığı imar işlerini ve ilim, fikir ve sanat adamlarını toplayıp devlet himayesi altına almak gibi sosyal faaliyetleri de veziri Nizâmülmülk'ün eliyle yürüttüğü bilinmektedir. Bastırdığı altın paraların çokluğu da devrindeki iktisadî gelişmeyi ve refahı göstermektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Urfalı Mateos, *Vekâyi'nâme* (trc. H. D. Andreasyan), Ankara 1962, s. 48 vd.; *Aḥbârü'd-devleti's-Selcûkıyye* (trc. Necati Lugal), Ankara 1943, s. 16-38; Râvendî, *Râhatü's-sudûr* (trc. Ahmed Ateş), Ankara 1957, I, 114-122; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, IX, 473-651; X, 5-89; Ali Sevim, *Biyyograpilerle Selçuklular Tarihi* (İbnü'l-Adîm, *Buḡyetü't-taleb fî târihi Haleb* Selçuklularla ilgili kısımlardan seçmeler), Ankara 1982; Bûndârî, *Irak ve Horasan Selçukluları Tarihi* (Züb-detü'n-Nuşrâ ve nuḡbetü'l-'Uşra, trc. Kivameddin Burslan), İstanbul 1943, s. 26-48; *Mir'â-tü'z-zamân fî Târihi'l-â'yân* (Selçuklularla ilgili kısımları nşr. Ali Sevim), Ankara 1968, s. 99-160; İbn Hallikân, *Vefeyât*, II, 442 vd.; Ebû'l-Ferec, *Târîḥ* (trc. Ö. Rıza Doğrul), Ankara 1945, I, 293, 316-325; A. A. Vasiliev, *Bizans İmparatorluğu Tarihi* (trc. Arif Müfit Mansel), Ankara 1943, I, 445-452; M. Halil Yınanç, *Selçuklular Devri, Anadolu'nun Fethi*, İstanbul 1944, s. 57-85; a.mlf., "Alp Arslan", *İA*, I, 384-386; Fahrettin Kirzioğlu, *Kars Tarihi*, İstanbul 1953, I, 337, 354; Osman Turan, *Selçuklular Tarihi ve Türk-İslâm Medeniyeti*, İstanbul 1965, s. 97-140; a.mlf., "Selçuklular'ın Anı'yı Fethi ve Buradaki Selçuklu Eserleri", *Selçuklu Araştırmaları Dergisi*, I, Ankara 1970, s. 111-139; a.mlf., *Selçuklular Zamanında Türkiye Tarihi*, İstanbul 1971, s. 19-37; S. Vryonis, *The Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor*, London 1971, s. 90-105; Mehmet Altay Köymen, *Alp Arslan ve Zamanı*, Ankara 1983, c. I-II; Cl. Cahen, "Alp Arslan", *Et²* (İng.), I, 420-421; K. A. Luther, "Alp Arslân", *Elr.*, I, 895-898.

İBRAHİM KAFESOĞLU

ALPULLU KÖPRÜSÜ

Trakya'da
Alpullu - Hayrabolu yolunda
Ergene üzerinde kurulmuş
taş köprü.

Alpullu istasyonunun yanındaki bu köprünün üzerinde kimin tarafından yapıldığını belirten bir kitâbe olmamakla beraber, Mimar Sinan'ın eserlerini bildiren *Tezkiretül-bün-yân*'da ve aynı mahiyetteki diğer tezkirelerde Sinanlı'da

Mehmed Paşa Köprüsü olarak kaydedildiğine göre, bânîsinin XVI. yüzyılın ikinci yarısında Anadolu ve Rumeli'de pek çok hayrat yaptıran Sadrazam Sokullu Mehmed Paşa olduğu tahmin edilmektedir.

Köprünün Alpullu-Hayrabolu arasında ki ikinci derecede bir yol üzerinde yapılmış olmasının Sokullu Mehmed Paşa'ya karşı bazı çevrelerde duyulan hasetten ileri geldiğini iddia eden E. Egli'nin bu görüşünü C. Çulpan çürütmekte ve Alpullu Köprüsü'nün, Marmara kıyısında önemli bir iskele olan Tekirdağ'ı İstanbul - Lüleburgaz - Edirne'den batıya uzanan ana menzil yoluna bağlayan yol üzerinde kurulduğuna işaret etmektedir. Önemli bir bağlantı yolu üstünde inşa edilen Alpullu Köprüsü, Sokullu Mehmed Paşa'nın 1564-1579 yılları arasındaki sadâreti sırasında yapılmış olmalıdır. Mimar Sinan'ın en güzel eserlerinden biri olarak kabul edilen köprü 400 yılı aşkın bir süreden beri kullanılmaktadır. Fakat yakın tarihlerde inşa edilen bazı yapı ve tesislerin tam köprünün başına yerleştirildikleri ve bu değerli tarihî eserin çevresini bozdukları görülmektedir.

Çok itinalı bir işçilikle muntazam işlenmiş taşlardan yapılan Alpullu Köprüsü 123.80 m. uzunlukta olup beş gözlüdür. Ortadaki büyük gözün kemer açıklığı 20.05 metredir. Yan gözler 13.15 ve 11.99 m., en dış küçük gözler ise 6.75 ve 4.70 m. açıklığa sahiptir. Gözlerin aralarında kalan değişik ölçülerdeki ayaklarda, dışarı taşkın sel yaranlarının içlerine dar ve küçük gözler açılmıştır. Köprülerin hemen hepsinde görülen klasik mahmuz ve sel yaranların yerine böyle açık menfezler yapılması, Mimar Sinan'ın Ergene suyunun akıntı özelliklerini göz önünde tutarak ortaya çıkardığı bir teknik buluş olmalıdır. Köprünün orta ke-

meri üstünde beş taş konsolun varlığı, burada ewelce bir kitâbe köşkünün olabileceği ihtimalini akla getirir. İki yanda 1.10 m. yükseklikte taş korkuluklar uzanır. Ayrıca başlarda 1.89 m. yüksekliğinde yeni taştan yontulma babalar vardır.

Kilit taşlarındaki kabartma rozetler dışında hiçbir süslemeye sahip bulunmayan Alpullu Köprüsü, Osmanlı devri Türk mimarisi köprücülüğünün güzel nisbetleri ve teknik özellikleri bakımından en önemli eserlerinden biri sayılmaktadır. Bundan dolayı Türk sanat tarihine "anıt köprü" olarak geçmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Evlîya Çelebi, *Seyahatnâme*, VII, 779; Rıfka Melûî Meriç, *Mimar Sinan, Hayatı ve Eseri*, Ankara 1965 (çeşitli tezkirelerin metinleri); Orhan Bozkurt, *Mimar Sinan'ın Köprüleri*, İstanbul 1952, s. 71-79, levha 18-22, resim 64-73; E. Egli, *Sinan, der Baumeister Osmanischer Glanzzeit*, Stuttgart 1954, s. 54-55; Cevdet Çulpan, *Türk Taş Köprüleri*, Ankara 1975, s. 140-142, resim 86/1-2; Gülgün Tunç, *Taş Köprülerimiz*, Ankara 1978, s. 172-173; Aptullah Kuran, *Mimar Sinan*, İstanbul 1986, s. 402, nr. 465; Kâzım Şeşen, "Sinan'ın Yaptığı Köprüler", *Mimarbaşı Koca Sinan: Yaşadığı Çağ ve Eserleri*, İstanbul 1988, I, 434.

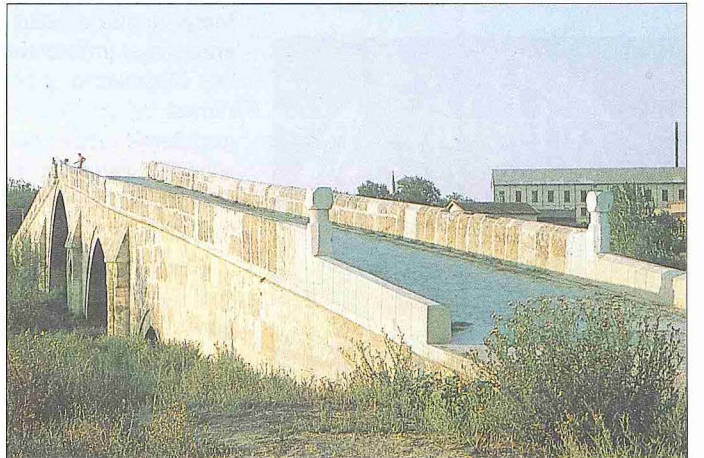
SEMAVİ EYİCE

ALTAN, Kemal

(ö. 1948)

Türk mimari eserleri üzerinde restorasyon çalışmaları yapan yüksek mimar ve araştırmacı.

Sanâyi-i Nefîse Mektebi'nin (bugün Mimar Sinan Üniversitesi) 1914 yılı mezunlarından. Hayatının ilk yılları hakkında bilgi edinilememiştir. I. Dünya Savaşı'na yedek subay olarak katıldı; savaştan sonra, Batı Anadolu'nun istilâ ve yangın felâketine uğramış şehirlerinde mimar

Alpullu
Köprüsü -
Alpullu /
Tekirdağ